

З огляду на зазначене вище, основними стратегічними напрямками розвитку лізингу повинні стати:

- удосконалення цивільного та фінансового законодавства щодо лізингу, інтеграція національного лізингового законодавства у міжнародне;
- розвиток інфраструктури лізингу та активізація її використання учасниками ринку;
- створення умов для запровадження механізму рефінансування портфельів лізингових угод;
- організація підготовки в навчальних закладах спеціалістів з питань лізингу;
- створення умов для зростання фінансової стійкості лізингодавців, збільшення їх капіталізації, впровадження лізинговими компаніями сучасних систем управління ризиками.

Підсумовуючи сказане, за даних умов національний лізинговий бізнес зможе отримати значний поштовх щодо подальшого переходу на вищий етап свого еволюційного розвитку.

Література

1. *S. Gilyart* Proposals to enhance the environment for modern financial leasing in Ukraine. — USAID / Ukraine, October 2003, p. 15—20.

2. Державна комісія з регулювання ринків фінансових послуг України. <http://www.dfp.gov.ua>

А. Г. Котенок, старший викладач кафедри політичної економії факультетів управління та управління персоналом і маркетингу, Державний вищий навчальний заклад «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» пр. Перемоги 54/1, м. Київ, Україна, 03680 e-mail: akotenok@meta.ua

ДОСЯГНЕННЯ СИСТЕМНОЇ ЦІЛІСНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Грунтуючись на рівневій специфікації економічних відносин, можна стверджувати, що відносини, які виникають між підприємством та суспільством, іншими підприємствами, а також з окремими працівниками, утворюють систему відносин, у яких підприємство є основною ланкою. Така методологічна передумова дозволяє нам розглядати підприємство як форму прояву функціонування механізму координації. Однак, слід зазначити, що до-

слідження в такому аспекті буде неможливим без визначення ролі та місця підприємства в економічній системі.

Для досягнення цілей дослідження ролі підприємства в економічній системі в контексті характеристики форм прояву механізму координації на мікрорівні все розмаїття теоретичних підходів було нами поділено на три групи: підприємство як індивідуальне відтворення; підприємство як фірма; підприємство як організація. Для вітчизняних дослідників характерним є розгляд підприємства як основної виробничої ланки економічної системи. Таким чином, сутність підприємства необхідно розглядати з двох боків, а саме: з організаційно-технічного — як певну єдність технічного комплексу (системи машин) і працівника та з соціально-економічного — як систему свідомої координації діяльності, а отже й економічних інтересів, для досягнення певної мети.

Таке розуміння сутності підприємства створює методологічні передумови для визначення функцій підприємства у суспільстві. Організаційно-технічна сутність підприємства вказує на існування організаційної та відтворювальної функцій. Загальний зміст організаційної функції полягає у забезпеченні виробництва товарів і послуг, їх реалізації.

Зміст відтворювальної функції у загальному розумінні полягає у інвестуванні капіталу на розвиток, оновлення, розширення всіх підрозділів підприємства.

Соціально-економічна сутність підприємства визначає існування соціальної функції. Загальний зміст даної функції полягає у задоволенні суспільних потреб споживачів, надання засобів існування для найманих робітників.

Такий підхід до системи функцій підприємства дозволяє виявити організаційну та економічну форми підприємства. Організаційна форма підприємства розуміється нами як спосіб взаємозв'язку окремих елементів продуктивних сил (факторів виробництва). Економічна форма підприємства являє собою господарські або економічні зв'язки і має конкретні форми. Різноманіття економічних та організаційних форм підприємства розвивається у межах відносин власності, що характеризують тип підприємств.

Розглянувши місце та роль підприємства в економічній системі в контексті економічних відносин координації, ми прийшли до наступних висновків. Підприємство — це узгоджена, скоординована єдність спеціалізованих підрозділів. У той же самий час, підприємство, з нашої точки зору, виступає у вигляді узгодженої та скоординованої діяльності, що спрямована на реалізацію конкретних процесів, як виробничих, комерційних, так і соціальних.

Такий підхід до розуміння сутності підприємства дещо по-іншому проявляє роль системи управління. Змістом самої системи управління підприємства виступають відносини управління. В той же самий час, самі відносини управління підприємства, які спрямовані на утворення узгодженої, скоординованої єдності спеціалізованих відділів та підрозділів, обумовлюють існування на рівні підприємства відносин координації. Зазначені відносини виступають змістом механізму координації підприємства.

Результати даного дослідження дозволили сформулювати наступні висновки. По-перше, організаційна структура підприємства базується на розподілі управлінської діяльності на окремі функції. Відповідні підрозділи зазвичай пов'язані з іншими відділами структури, що забезпечують успішне досягнення підприємством поставлених цілей. По-друге, процес такої взаємодії вважається координацією. Координація на підприємстві — це центральна функція системи управління підприємством, що забезпечує його безперервність та безперервність, і взаємозв'язок всіх управлінських функцій: планування, контроль, організації і мотивацію. Таким чином, координація є процесом розподілу діяльності в часі, забезпечення взаємодії різних підрозділів підприємства з метою виконання поставлених завдань. По-третє, механізм координації забезпечує цілісність, стійкість підприємства.

І. О. Кузнецова, д-р. екон. наук, доц., завідувач кафедри менеджменту організацій та ЗЕД,
e-mail: inna.stream@mail.ru

А. І. Андрієвський, аспірант кафедри менеджменту організацій та ЗЕД,
Одеський державний економічний університет
вул. Преображенська, 8, м. Одеса, 65026

РОЗВИТОК ПОНЯТІЙНО-КАТЕГОРІАЛЬНОГО АПАРАТУ РЕСУРСНОЇ КОНЦЕПЦІЇ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Відмінною рисою сучасності виступає процес глобалізації, який поступово стирає регіональні й національні межі. Прихід на ринок могутніх глобальних компаній докорінно змінив умови бізнесу. Разом з тим, вступ України до СОТ суттєво звужує систему адміністративних впливів щодо захисту вітчизняного товаровироб-